

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Juglefangsten paa Færøerne, der for adskillige Bygder er af en ikke ringe Betydning, idet Kjødet af Juglene, navnlig Lomvien, udgjør et vigtigt Næringsmiddel for Befolkningen, og Fjerene er en vigtig Exportartikel, er i de senere Aar afstagen betydeligt, hvilket bl. a. fremgaar af den Omstændighed, at Udsørslen af Fjer, der i Femaaret 1867—71 udgjorde 90,250 Pund eller gennemsnitlig c. 18,000 Pund om Aaret, i Femaaret 1883—87 kun har andraget 62,170 Pund eller gennemsnitlig c. 12,000 Pund aarlig. Dette Resultat formentes at være en Følge af en ved hensynsløs Esterstræbelse forarsaget Afstagen i selve Juglebestanden, hvad der har saa meget større Sandsynlighed for sig, som det er bekendt, at der i den senere Tid anvendes betydeligt større Arbeidskraft og Bekostning paa Juglefangst i Vjerge og Urer end tidligere, ligesom ogsaa Jagt med Skydevaaben finder Sted i stedse større Udstrækning. Der er derfor siden 1883 gjentagende indkommet Andragender til Færøernes Lagthing fra adskillige i Juglefangsten særligt interesserede Bygdelag paa Øerne, hvori der føres Klage over den stedse mere og mere hensynsløse Udnyttelse af Søjuglene særlig den vigtigste af dem, Lomvien, og andrages om Tilvebringelse af videregaaende Fredningsbestemmelser for disse end de i den gjældende Jagtlov for Færøerne af 9de Februar 1854 indeholdte.

Hovedreglen i den nævnte Lov findes i § 3, hvorefter Jagen, være sig Ejer, Bruger eller Uvedkommende, i Tiden fra 1ste Marts til 15de August maa skyde inden en halv Mils Afstand fra et fredlyst Juglebjerg tilhavs og inden en Fjerdingvejs Afstand fra Juglebjergets Oversider langs Landet, eller inden saadanne Grændser langs Landet, som nærmere betegnes ved Fredlysning. Men iøvrigt er Jagtretten tilhøs — allet fra en enkelt speciel Bestemmelse — fri for Alle, og med Hensyn til den Maade, hvorpaa Juglefangst udøves i Vjerge og Urer, giver Lovens ingensomhelst kontrollerende Bestemmelser, hvorimod saadanne udelukkende bero paa vedkommende Grundbesidderes fri Overenskomst.

Under Forhandlingerne om denne Sag paa Lagthinget i 1889 erkjendtes Berettigelsen af de fremkomne Klager, og man søgte Grunden til de anførte Klæmper i følgende Omstændigheder:

at de nugældende Fredningsbestemmelser navnlig paa Grund af, at de for Overtrædelse deraf fastsatte Bødestraffe af 1—10 Rdl. ere altfor lave, ikke tilbørlig overholdes, idet der i selve Fredningstiden i betydeligt Omfang skydes efter Jugle inde under og i Juglebjergene, at Fredningstiden ikke er tilstrækkelig lang, idet navnlig den vigtigste Bjergjugl, Lomviens, Yngletid først er tilende i Slutningen af August, samt endelig at der udenfor de fredede Omraader saavel for som i Yngletiden drives en ødelæggende Jagt paa Lomvien, hvorved særlig de Jugle, der have Yngel, tilintetgøres i stort Omfang. De Jugle, der have Unger, maa nemlig gaa tilhøs for at skaffe Føde til disse, og flyve da, navnlig i taaget Vejr, i store Flokke, der frembyde et let Maal for Skydevaaben. Udbyttet af Jagten er gjenemgaaende ringe, idet en stor Del af de Jugle, der rammes, kun blive anstude og gaa tabt for Sægerne, idet de enten dykke tilbunds eller flyve videre og først senere omkomme som Følge af de tilføjede Saar, men derimod er Ødelæggelsen blandt Juglene betydelig saavel direkte som indirekte derved, at Ungerne af de dræbte Jugle dø af Sult.

Ved Siden heraf antages det imidlertid ogsaa, at der paa adskillige Steder er drevet Hovdrift i selve Juglebjergene, dels ved altfor vidtgaaende Borttagelse af Væ, dels ved Anvendelse af Fangstmaader, som forstyre den nødvendige Ro paa Ynglepladserne eller paa andre Maader anrette Ødelæggelse blandt Juglene i Vjergene.

For at raade Bod paa disse Klæmper vedtog Lagthinget ifjor et Lovforslag, med hvilket det foreliggende i alt Væsentligt er overensstemmende.

Med Hensyn til de enkelte Paragrafer skal Følgende bemærkes:

Til § 1.
I Ejernes eller Besiddernes Frihed til selv at bestemme, paa hvad Maade de ville udøve Fangsten paa Land, foreslaas her den Indskrænkning, at Spredning af Garn paa Landjorden og Fangsten med den saakaldte „Dmanflej“